

χαλκού κατωφλοίου τοῦ ναοῦ· διὰ βλέμματος ἀσταθούς, κατεμέτρησε τὸν τόσῳ ἐπιφοδὸν ἐχθρὸν τηρῶν σιγῇ. Εὐθύς ὁ Φριτιόφ ἀπέκδυται τὸ ξίφος τοῦ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐκ χρυσοῦ βωμοῦ τὴν ἀσπίδα τοῦ καί: α—'Εν τῇ πάλῃ ταύτῃ, λέγει, ἡ νίκη ἀνήκει ἐκείνῳ ὅστις πρῶτον ἐκτείνει πρὸς τὸν ἄλλον τὴν χεῖρα.»

Ὁ βασιλεὺς ὑפוῖ τὰς χειρίδας τοῦ καὶ αἱ δύο ἐκκινῶν χεῖρες αἱ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κεχωρισμέναι συσφίγγονται πάλιν ὡς σημεῖον συνδέσμου.

Ὁ ἱερεὺς αἶρει τὴν κατὰ τοῦ ἐξορίστου ἀράν· ἡ κεφαλὴ τοῦ Φριτιόφ, ἀπαλλαγέντος ταύτης ἀνορθοῦται εὐφροσύνῳ. Αἶφνης φαίνεται ἡ Ἰνγεβόργη φέρουσα στολὴν γαμήλιον μετὰ τοῦ βασιλικοῦ ἐμβλήματος τῆς ἱκτίδος καὶ περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν της, ὡς ἡ σελήνη ὑπὸ τῶν ἀστέρων. Οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της εἰσὶ πλήρως δακρύων· ἔρχεται νὰ στήριχθῇ ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀλλ' οὗτος συγκεκνημένος ὡς καὶ αὐτὴ ἀποθέτει αὐτὴν ἡδέως ἐπὶ τῆς καρδιάς τοῦ πιστοῦ φίλου τῆς νεότητός της· πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Βαλδοῦρ τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φριτιόφ ἐκείνῳ ὅστις τὴν ἡγάπησε τόσον.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΕΡΕΘΙΣΤΟΝ

Πολλάκις κοινῶς ἐκλαμβάνομεν εὐερέθιστον τινὰ διαθέσιν ἰσχυρὰν ὡς ἰσχυρὸν χαρακτήρα. Τὸν ἄνθρωπον ὅστις καθίστησι τοὺς ὑπηρετάς νὰ τρέμωσι διὰ τοῦ βλέμματος, οὗ δὲ τῆς μανίας ἡ ἐκρηγνὺς ἐμβάλλει τοὺς παῖδας εἰς πανικόν, διότι θέλει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον ἐν πᾶσι, καλοῦμεν ἰσχυροῦ χαρακτήρος ἄνθρωπον. Τὸ ἀληθές ἐστὶ ὅτι οὗτος εἶναι ἀσθενὺς χαρακτήρος. Μόνον τὰ πάθη τοῦ εἰσὶν ἰσχυρὰ, οὗτος δὲ ὑπ' αὐτῶν κυριεύμενος εἶναι ἀσθενής. Πρέπει νὰ μετρώμεν τὴν δύναμιν ἀνθρώπου τινος ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν διαθέσεων αὐτοῦ καταβάλλει καὶ ἀναχαίττει, οὐχὶ ἐκ τῆς δυνάμεως ἐκείνων αἰτίας τὸν ὑπατάσσουσιν ἐντεῦθεν δὲ ἡ περιστολὴ ἐαυτοῦ εἶναι τὸ ὕψιστον τῆς ἰσχύος ἀποτελέσμα.

Εἶδετε ποτὲ ἄνθρωπον λαμβάνοντα προφανῇ ὕβριν μόνον δὲ ὀλίγον ὠχρῶντα, εἴτα δὲ ἀπαντῶντα ἡτόχως; Οὗτος ἦν ἄνθρωπος ἰσχυρὸς πνευματικῶς. Ἡ εἶδετε ποτὲ τινὰ ἐν ἀγωνίᾳ, ἰστάμενον ὡς βράχον, κυριεύοντα ἐαυτοῦ; Ἡ τινὰ διερχόμενον διὰ πικρᾶς καθημερινῆς δοκιμασίας, σιωπηλόν, καὶ οὐδέποτε οὔτε διὰ μιᾶς λέξεως λέγοντα τῷ κόσμῳ, τί ἦτο τὸ διατάραξαν τὴν οἰκικὴν αὐτοῦ εἰρήνην; Αὕτη ἐστὶ δύναμις. Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἀπηλαγμένος σφοδρῶν παθῶν ἐκεῖνος ὅστις λίαν εὐαίσθητος ὢν δύναται ἐρεθιζόμενος νὰ κρατήσῃ ἐαυτοῦ, καὶ νὰ συγχωρήσῃ, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἰσχυρὸς ἀνὴρ, πνευματικὸς ἦρως.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΡΤΣΑΚΩΦ

Ὁ ἀρχικαγγελάριος τῆς ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, πρίγκιψ Ἀλέξανδρος Γορτσακῶφ, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν,

διατηρεῖ σὺν τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος, σπανίαν δύναμιν πνεύματος. Ὁ Γορτσακῶφ ἀνῆλθεν εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν τελευταίων δυστυχημάτων τοῦ Ναπολέοντος Α', ὅτε ὁ χάρτης τῆς Εὐρώπης ἐμελλε νὰ ὑποστῇ γενικὴν ἀναθεώρησιν. Τῷ 1824 διωρίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ πρεσβείας, ἐκεῖ δὲ ὢν ἔμαθε κατὰ βάθος τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, μετὰ τῆς εὐκολίας τῆς ἰδιαζούσης εἰς τοὺς σλαβικούς λαοὺς. Αὐτὸς δὲ πᾶσας ἀδιακρίτως ἐκλέγων ἐκείνην ἣτις εὐκολύνει μᾶλλον τὸν μεθ' οὗ λαεῖ, προσφερόμενος μετὰ μεγίστης πρὸς τοῦτο συγκαταβάσεως. Ἀλλὰ δὲν πρέπει τις καὶ νὰ καταχρασθῇ τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας, πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπιτρέπεται παρέκβασιν ἀπὸ τῶν κανόνων τῶν διπλωματικῶν. Ὁ Βίσμαρκ παρέχει ἡμῖν ἀπόδειξιν τοῦ τοιούτου. Ὁ καγγελάριος τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἡμέραν τινα χωρὶς πολὺ νὰ σκεφθῇ ἀπέστειλεν ἐπίσημον γεγραμμένον γερμανιστῇ. Ὁ Γορτσακῶφ ὀλίγον νῦχαριστήθη ἐκ τοῦ ἀστεϊσμοῦ καὶ διεδδεν ἐν αὐτῷ ἀπόπεραν πρὸς παρέκβασιν καὶ σφετερισμόν. Ἀμέσως γράφει ἀπάντησιν προσωπικὴν, καὶ τὴν γράφει εἰς ῥωσικὴν γλῶσσαν. Τὸ αὐτόγραφον τοῦτο τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ εἶναι ἐν τῶν κειμηλίων τῶν διπλωματικῶν ἀρχείων τοῦ Βερολίνου.

Τῷ 1830 ὅτε ὁ πολιτικὸς κόσμος ἐπληροῦτο δυσχερειῶν, ὁ πρίγκιψ Γορτσακῶφ κατέλιπε τὸ Λονδίνον καὶ μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὡς ἐπιτετραμένος ἐν Φλωρεντίᾳ. Δύο ἔτη βραδύτερον τὸν βλέπομεν ἐν Βιέννῃ, ἔνθα ἡ θέσις τοῦ ἀμέσως καθίσταται δύσκολος. Ἀλλ' ὁ πρίγκιψ Γορτσακῶφ, περιεβλὼν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν, ὡς ἐκ τοῦ ἀπροσδόκητου θανάτου τοῦ πρεσβευτοῦ, ἐκτίσασα μεγάλην προσωπικὴν ἐπιρροὴν καὶ αἱ συμβουλαι αὐτοῦ εἶδον ἡκούοντο, ἐτι καὶ παρὰ τοῦ γέροντος Μεττερνίχου, τοῦ μᾶλλον δυστρόπου τῶν διπλωματῶν τῆς ἀρχαίας σχολῆς. Ἐκ τῆς εἰς Βιέννην πρεσβεύσεως ταύτης χρονολογεῖται ἡ ὑπόληψις τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ ἐν τῷ διπλωματικῷ εὐρωπαϊκῷ κόσμῳ, ἡ δὲ πρεσβευσις αὐτοῦ ἐν Στουτγάρδῃ τῷ 1841, τὴν καθιέρωσε καὶ ἐπεσφράγισεν. Ἐκεῖ διεπραγματεύθη μετὰ τῆς μεγαλητέρας δεξιότητος καὶ ἀμέσους ἐπιτυχίας τὸν γάμον τῆς πριγκηπίσσης Ὀλγας τῆς Ῥωσσίας μετὰ τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος κληρονόμου τοῦ θρόνου τῆς Βυρτεμβέργης. Ἡ συνάφεια αὕτη θερμῶς ἐποθεῖτο ἐν Πετρούπολει.

Διωρίσθη πρεσβευτὴς ἐν Βιέννῃ ὅτε τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς εἰσῆρχετο εἰς μίαν τῶν τραχυτέρων φάσεων του, τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία εἶχον τὴν μεγαλειτέραν ἀνάγκην ὅπως ἡ Αὐστρία τηρήσῃ τοῦλάχιστον οὐδετερότητα. Ἡ Ῥωσσία εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ δύναμις ἐκείνη δὲν θὰ ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀχαριστίας της. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ διηυθύνθησαν πρὸς τοῦτο. Ἀλλ' ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἐξενίκησαν. Ἡ Αὐστρία διετέλεσεν οὐδετέρα.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, ὁ πρίγκιψ Γορτσακῶφ ἐκλήθη, ἀποσυρθέντος τοῦ κα-